



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput V. Sequuntur aliæ consimiles gratiæ, quas tempore Sponsæ suæ
contulit Deus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

expiscari de eo potuerunt, certo sibi persuasere cœlestem eum Ablegatum fuisse.

CAPUT V.

Seguntur alia consimiles gratia, quas hoc tempore sponsæ suæ contulit

DEVS.

*Ioanna
mira vi-
tus tes-
nuitas.*

PRæter memoratas ante gratias, benignissimum Numen ancillam suam compluribus aliis favoribus cumulavit. Edebat id temporis Ioanna permodicum, vel ut melius dicā, tantundē ac nihil. dum ergo suos domesticos pavisset, concludebat se in suo Sacrario velut asylo optatoque animæ suæ quietis loco, ubi ab humanis rebus se juncta manfit. Hac in solitudine sua, vidit quandam supra omnem modum mensam magnificā, ad caput eius confidebat Christus, Servator noster, ad eius vero dexteram gloriosissima illius mater, purissima Virgo MARIA, tum vero deinceps alii Divi cœlites suo ordine. Angelorum porro pars ministeria obibant mensæ, pars cœlesti quādam vocum sonorumque harmoniā musicos edebant modos. Cibus erat mirus & singularis, ac ita se habebat, ut universos convivas satiaret, magnāque repletet voluptate, licet nihil illius absumpissent. Idem ipsum eveniebat joannæ. Non erat illa quidem expresse invitata ad accumbendum illi mensæ, nihilominus tamen particeps fiebat divini convivii perinde atque alii convivæ. Quadam vice in simili excessu mentis audiit Christum sibi dicentem: "Dilecta hæc amica mea, omnibus terrenis solatiis propter me valedixit, ego eam vicissim volo ita cœlestibus recreare dapibus, ut ei ab

"hac mea tractatione omnis terrena voluptas desipiat. Satisfecit quoque promissis hæc suis DEUS. Etenim, si quando illa ex alimentis defectu mentis deliquium incurrisset, oris sponsæ suæ ingerebat manu sua, summa cum affectus teneritudine tam efficax, nutritivum ac perdulce edulium, ut hoc cœlesti Manna non modo mirè recrearetur, sed etiam confortaretur, veluti olim Elias Propheta, qui in fortitudine eiusmodi cœlestis cibi ambulavit 40. diebus & 40. noctibus usque; ad montem DEI Oreb (3 Reg. 19. v. 8.) ubi in solitudine Orationis ac divini colloquii pane se sustentavit, spiritumque suum enutrit & recreavit.

Poterat quidem Christi sponsa joanna jam dicto tam singulari fortique cœlorum pane, quem è sponsi sui manibus percipiebat abunde vitam tolerare, plurimum tamen vivebat sacra communione nobili, videlicet Angelorum pane, qui si ab homine in gratia sumatur, cor hominis sic roborare potest, ut nullius alius cibi ageat, prout Angelicæ nostræ Creaturæ Matri joannæ contigit, quæ solo pane isto cœlesti vitam sustentabat, quod etiam haudquaquā est mirandum, si consideretur singularis complacentia, quam benignissimus DEUS in eius communione habuit. O quam affectuosa & efficacia sunt verba illa, quibus hoc sponsæ suæ patefecit DEUS! Mane quodam cum Sor. joanna in sacra Carmelitarum æde meditaretur spiritus S. in igneis linguis adventum, quarum divinus ignis, uti quondam Rubus Moysis lucebat ardebatque;

*Sed divi-
nis epulis
pascitur.*

at non consumebatur: DEUS ab ea contemplatione mentem illius avertit, spiritumque eius ad contemplandum Sanctissimum altaris Sacramentum accendit. Hoc in eminentissimo mysterio summum nobis mortalibus DEUS suæ inexhaustæ charitatis monumentum dereliquit, dum se ipsum in cibum tradidit, virtutemque infinitæ suæ potentiae atque amoris in parvo panis orbe conclusit. Dum itaque Cælestis sponsa contemplationi huic tota esset immersa, ambæ tabernaculi fores apertæ sunt. Videbat IOANNA illic maiestatem ipsius Christum Servatorem nostrum Divinum cælestique lumine coruscantem thronum insidentem, qui Thronus Seraphicis Angelicisque cingebatur spiritibus. Totum tunc cor amore flagrantis sponsæ incendio amoris divini veluti cera à facie ignis liquabatur & consumebatur. Postquam in hoc abscondito mysterio sponsum suum tam clare fuit intuita, alloquitur illum summa cum gratitudine pro tam inexplicabili præsentiae suæ beneficio, apud nos ægros miserabilesque mortales. "O veræ Sol justitiæ, dicebat IOANNA, qui "è nivei candoris hostiæ sacræ specie, ardentissimis, amantissimis, "quæ tuæ infinitæ dilectionis radiis "homines accendis. Quinam est "possibile, quod nos te in misera "habacula nostra venientem suscipiamus, & tamen vix calefiamus? Nemo quippe potest ignem suo fovere sinu, ut non "ardeant vestimenta eius. Quo-

"modo fieri potest, quod cum nos "in pectus nostrum solem tam ardentem, tamque vastum includamus incendium, non à fumo Divini huius ignis oculi nobis diffluant? Quidnam hoc est, quod "corda nostra non liquentur in lacrymas, dum ab istis tam calentibus radiis illustrantur? O mi benignissime Domine, possibilne est in consideratione tantæ ingratitudinis nostræ, ut tam ardentius discupas desideresque te nobis intime unire, corpus sanguinemque tuum impartiri? Et cum "nos tam frigidi, væcordes ignavique ad rependendum amoris amorem sumus, tu tamen præ amoris magnitudine apud nos ingratos manere mortales nobisque servire velis? Et quidem non uti servus domino suo servit, sed tu ipse non vereris cibis potusque nos fieri? Mi DEUS! mi Domine suavissime! "Deliciosa refocillatio solatiumque "animarum nostrarum! Quid oro "Angelici dicent Spiritus, dum intuentur, quod tua maiestas tanto sit mortalium amore capta? Quid ais filia mea? respondit Dominus, "tantumne tu amoris mei excessum reputas, in eo quod ego in Venerabilissimo Sacramento vobiscum ex charitate permaneam? Attende "nunc sponsa mea, studiose verba Quanta mea; sane ego assevero tibi, si apud vos manere noluissem, tamen id fecissem vel uni, si tui causa obingeretur gustu voluptatem atque complacentiam, quam percipio, dum tu me in SS. Eucharistia excipis. Quis tam amabilia verba, tamque eximium gratiæ

gratiam nus non admiretur? Hoc sane nobile est magnificumq; virtutis præstantissimæ Sor. Ioannæ testimonium. Quam ingens debuit esse puritatis eius Angelicæ magnitudo, quandoquidem tantam capiebat voluptatem Deus ex eo, quod illa SS. eius corpus susciperet.

Hæc & innumera alia Charismatum dona, quibus Sor. Ioanna indies cumulabatur, erant quidem ii duntaxat favores, quia mera Dei misericordia proficiscébantur, non tamen eos gratis Christi sponsa ac immerita, nec sine grandi censûs persolutione percipiebat. Magna profecto est deceptio existimare sine labore ac fatione, sine mortificatione, sine cruciati ac dolore cœlestis ambrosiæ dulcedines in oratione cuiquam obventuras: quod ipsum Sponsæ suæ Sor. Ioannæ in festo exaltationis S. crucis aperuit Christus D. Etenim cum Ioanna nostra primo mane huius festivitatis deo in spiritu esset unita, eidemque percepta Sancta communionem demississimas ageret gratias, vidit sponsum suum Christum in interioribus animæ suæ, tanquam in magnificentissimo folio sedentem, Spiritibus Angelicis circumdatum. Nitidissimi porrò radii ab eius vibrati lumine in cor illius ferebantur, perinde ac lineæ à circumferentia ad suum centrum. Proxime folio adstiterunt Regina Cœlorum cum Sponso suo S. Iosepho. Ambo hi Ioannam Christi sponsam ipsius maiestati stiterunt; Regiaque Mater ait: Fili mi, suscipe hanc dilectam sponsam tuam: ipsa est regis tuis insignita signaculis, tuis pretiosis vul-

neribus velut pulcherrimis ac pretiosissimis pyropis exornata. Clementissimus vero Rex Christus, ad postulationem gloriose Matris sponsam suam Ioannam longe amabilius, quam olim Estherem suam Assuerus à terra levavit, brachiisque complexus est. At vero humilis Ioanna, cum ad tam sublimem evecta esset dignitatem, singulari pudore ac modestia in suæ miseriæ consideratione tanto intimius luculentiusque tantæ miserationis indignam sese iudicabat. Post hæc mox iterum D. Patriarcha Ioseph comparuit. Discum is gestabat manu cum duplici edulio, unum ex his erat dulcissimum, alterum vero perquam amarum atque insipidum. Utramque harum dapium gustare sivit Ioanna Sanctus & ait: "Elige filia è duabus hisce escis, iuxta tuum gustum & oblectationem. Ubi vero Ioanna suavem illam dulcemque aspernata, elegit amaram, ostendit illi Divus Patriarcha gloriolam quidem, at prægravem quandam crucem & "Filia mea, inquit, valde consulte elegisti, haudquaquam etenim aliter, quam cruce onustis incedendum. Tribulationes, dolores, mortificationes amaritudinesque cordis tibi nusquam deerunt. Sed bono animo esto, nam patiando, dolendoque maximam Deo voluptatem & oblectationem creas. quibus discedis S. Patriarcha disparuit. Sponsa vero Christi summa fuit consolatio me perfusa, dum aperte videt, quod sponsus suus per viam crucis & afflictionis ducere semper eam velit, quæ unica via est, per quam omnes electos suos ducit.

*Dulcia
non mes-
ruit, qui
non gu-
stavit a-
marum.*

Ab ea die qua S. Ioseph Joannæ tribulationes gustandas dedit, monti Thabor tergum obvertit, solumq; Golgathæum seu Calvariæ montem concupivit, ac unice suspiravit. Patuit hoc in singulari quodam & præclarissimo Ioannæ facto, eoque tali, ut ego plus à creatura quapiam præstari DEI causa posse non arbitrer. Ad apertam patentemq; fenestram unâ noctium Ioanna confederat, & per quietæ noctis silentia in cælum suos oculos sustulit, orsaque est Sanctorum ac Electorum DEI gloriam animo revolvere, ingenti unâ desiderio eorum in hac vita sequendi vestigia succensa, quo nimirum eis in cælesti Beatorum Patria convivere posset. Cum igitur eâ in flagranti cupiditate Ioanna mente excessisset, videbat corporeis oculis cælum aperiri, videbat quoque Gloriosissimâ V. Mariâ suo cum divino Filio, lo inter brachia deorsum descendentem. Adveniebant illi super nubem candidam & adeo refulgentem, ut obscura nox in lucidam verteretur diem. Dantur quidem naturaliter nubes lucidæ, quando solis radiis illustrantur; sed lumen istud ne in minimo eûiam dicto divino lumine comparari potest. Erat Sor. Ioanna profunde in huius visionis contemplatione absorpta; at vero Regina cælis sponsam sui dilecti Filii continuo adiit, eamquæ blandissimis intuita oculis: "Filia, dilectus Filius meus ac ego bonam latamque tibi volumus præstare diem. Animus est in cælum te ducere, ut cum omnibus beatis Electisque cæli civibus divinum indeficiens lumen, quod illi intuentur, facie ad

"faciem spectare queas, simulque cum illis æterni boni fruitione gauderas. Gratia hæc pignoris & allectionis tibi erit loco futuræ tuæ æternæ beatitudinis & gloriæ.

Nemo certo asserere nosque certos reddere potest, an hæc maxima omnium visionis DEI gratia, ulli unquam Sanctorum in hac misera vita post gloriosissimam Reginam cælorum Mariam sit collata. Moyses quidem magnus ille Dei amicus, uti & alii Sancti ardentem pro eo dono institerunt. Nostræ verò Ioannæ citra postulationem eius ultro fuit oblata, imo ad eam à cælesti suo sponso & gloriosa eius matre est invitata. Veruntamen non in hoc situm est maximum hoc prodigium, sed quod Ioanna cum summam hanc felicitatem teneret manibus, sese excusavit. Tota præ profundissima demissione intremuit ad hanc tam sublimem pollicitationem, calidisque perfusa lacrymis ad SS. V. MARIAM ait: "O Gloriosa Regina & Mater misericordiæ! ò vita nostra, dulcedo, & spes nostra! Amplector equidem ac toto corde veneror singularem gratiam, quam divina majestas ac misericordia tua mihi offert. At Charissima Domina mea, hæc ancilla vestra honore tanto nullatenus est digna. Quod autem enixe abs te peto, est, ut tu mater misericordiæ mihi à SS. Filio tuo velis obtinere profundam humilitatem, constantem virtutem, veram perfectionem, magnumque animi robur ad patiendum DEI causam. Non ego maiorem hoc in orbe ac vita postulo felicitatem, nec honorem alium aut gloriam nisi in

Sed Ioanna recusat & deprecatur gratiam istam.

E c

cruce

Beatissima Virgo Ioannam in cælum ad videndum Deum impirat.

“cruce Domini mei JESU Christi.
 “Pro eius amore omnis mihi amari-
 “tū est dulcis, omnis fletus, risus,
 “pœna dolorque omnis, oblectatio,
 “omnes gravedo & afflictio, revela-
 “tio, omnis cruciatus mihi sunt gau-
 “dium, omnis labor, solatiū & quies.
 Quid iam ad hæc dicent illi, qui cum
 orandi studio sese dediderint, illicò
 discipiunt Divinam Maiestatem in
 hac vita intueri? si nihil, quod in
 contrarium asserant, habent; placeat
 eis audire, quæ spiritualis vitæ magi-
 stri asserunt, nimirum, quod eius-
 modi cupiditas supernaturalium re-
 rum, supramodum sit periculosa,
 & stultitia ingens, quæ non ex humi-
 litate, sed superbia originem ducit.
 (Richard. Ambros. August. & alii a-
 pud Andr. de Guadel. in Myst. Theol.
 tract. 5. c. 16.)

*Visiōem
 Dei appe-
 tere in
 terris
 magna
 est stulti-
 tia.*

Contrarium omnino velut vera,
 germana, humilisque Altissimi An-
 cilla agebat nostra Sor. Ioanna. No-
 luit illa præ summa demissione ani-
 mi, studio mortificationis, patiendi-
 que desiderio DEUM in hac vita
 videre, sed pro eo pati, cui etiam cru-
 cis & passionis desiderio DEUS per
 alium favorem assensum præbuit.
 Dum illa aliquando sub sacrificio
 missæ ad percipiendam sacram com-
 munionem se præparat, exarsit in a-
 nima eius supra omnem modum
 grande amoris incendium, una cum
 flagrantissimo patiendi desiderio,
 illudque sponso suo valde ardentem
 exposuit, atque Sanctissimæ illius
 voluntati sese commisit. Porro sua-
 vè hanc flammam continuò alia spi-
 ritualis tempestas est consecuta, ex

intenta consideratione peccatorum
 suorum orta. Tota tum immerfa erat
 Ioanna in dolorosa rememoratione
 & pœnitudine peccatorum suorum.
 Putatitæ suæ malitiæ abyssus adeo
 horribilis ei est visa, ut anima il-
 lius id omnino ferre non posset, ac
 denique statueret sanctam Commu-
 nionem intermittere. Verum no-
 xiam eam curam atque formidinem
 Divina Maiestas ei absterfit. Ete-
 nim dum Sacerdos propter sanctam
 Communionem tabernaculum aper-
 rit, subito Ioanna per auras ad Scam-
 num Communicantium deferretur,
 ubi in medio vasis hostiarum sacra-
 rum Christum Redemptorem no-
 strum conspicit, quem etiam sequen-
 tibus verbis sane suavissimis allo-
 quentem se audit. “Amata mihi
 “plurimum filia, quandoquidem tu
 “sincerè totoque animo te dicas
 “offerisque ad patiendum quidvis a-
 “more mei, teque voluntati meæ ex
 “toto confignas & tradis, idcirco vo-
 “lo ego te verum mei simulachrum
 “efficere, atque in te à vertice capitis
 “ad plantam usque pedis, omnes
 “passionis meæ dolores renovare,
 “cumprimis namque volupe mihi
 “est te patientem spectare. Fervore
 “tuo ac zeloso desiderio patiendi,
 “iustitiæ meæ zelus usque adeo le-
 “niter ac mitemiscit, extantumque bra-
 “chium meum tam potenter retra-
 “hitur, ut ego tui gratia, vindictæ
 “flagella orbi universo intentatæ
 “cohibeam, nec ea illi supervenire
 sinam. Hæc ad eam Dominus. Spon-
 sa vero eius caput suum profunde
 demisit, brachiaque sua decussatim
 seu in crucis modum pectori admo-
 vens

*Ex cogi-
 deratione
 peccato-
 rum su-
 rum re-
 retur ad
 S. Syna-
 xim an-
 dere.*

*Sed ad
 eam de-
 vinitus
 per auras
 deferretur.*

*Flagella
 iracundia
 sua intro-
 tu loca-
 na cohi-
 bet Chri-
 stus.*

vens in æternam sese victimam, toto è corde, suæ Divinæ Majestati sacravit. Post hæc S. Eucharistiam suscepit Ioanna, ac peractâ gratiarum actione, repente tam intollerabiles dolores toto persensit corpore, quasi caro illi non solum in frustra concideretur, sed cutis etiam cum carne forcipibus ferreis uncis- que discerperetur, universa item ossa suis sedibus emoverentur. Immanes prorsus isti cruciatus multos tenuere dies: IOANNA vero ingentem dolorum amaritudinem, tam heroico fortique pertulit animo, velut si duræ passionis petrae unicum illi essent refugium, & quietæ habitatio, procellosaque dolorum tempestas esset securitas. Neque id mirum erat, si consideretur, quod illa sicuti Christus ipse in cruce suam fortitudinem haberet absconditam. (Habac. 5. v. 5.)

Patiebatur nihilominus anima eius singularem martyrii cruciatum, cui faucium amore cor eius ferendo non esset. Tormentum illud proficiscebatur ab anxio nec unquam cessante pavore, amatum suum per culpam quandoque amittendi. Penetrativum eiusmodi anxiumque desiderium dilecti cum sponsa in Cantico Cantic. retinendi, atque apud eum semper & internum permanendi, singularis est amoris proprietates. Nostrum omnium mortali- um principalis cura & cupido consistit in unione cum bono amato. Quamdiu homo in timore est boni amati amittendi, tamdiu quoque à pace is exulat. Quanto igitur purior,

quantoque intensior est amor, tanto etiam est maior fervidiorque zelus & cupido bonum amatum perpetuo possidendi. Neque aliud quidquam adeo anxium reddere potest cor amore ardens, quam timor boni amati amittendi. Hic angor tam ingens in nostra tenera totaq; Divino amore capta Ioanna fuit, ut modus nullus esset eam ad optatâ quietem perducendi, quantoscunque etiam Divina Majestas favores ad eam animandam roborandamq; adhiberet. Dum unâ vice in sacra æde amarissimè deflet peccata sua apparet illi Domi- atque suavi valde ac blanda voce ait: "Filia, ne te afflixis, neque animum in consideratione peccatorum tuorum demiseris. Mea misericordia sine comparatione maior est, quam tua miseria. Bonum retine animum. Spera & confide in mea magna erga te dilectione. haud ego committam ut progressus tuus deficiat, neque ut gratiam, quam consecuta es, amittas. Nota bene, vole Lector, quemadmodum hisce verbis Ioannam suam certam faciat Deus, quod existat in statu eius gratiæ. Asscuratio hæc est peculiaris & paucis indultus favor, in consideratione, quod in hac mortali vita nemo nescire queat, amorene an odio sit dignus.

At vero angores eius tristesque curæ Divinâ hac pollicitatione haudquaquam sedatæ compositæque fuerunt. Semper illa tremuit, nec unquam secura vixit. Verebatur, ne forte peccata sua essent causa persecutionis grandisque afflictionis, quæ per id tempus in eam

E a 2 incubuit

Christus
Ioannam
solatur
in gratia
sua
eam esse
ac fore
certificat.

Horren-
dos cru-
ciatus in
toto
corpore
fortiter
tolerat
Ioanna.

*Deus in
afflictio-
nibus præ-
sentior est
hominibus
quam a-
lias.*

incubuit. Rogabat igitur enixè
Deū, vellet sibi indicare, an ita se res
ista habeat, animo vitam suam emen-
dandi. Verum divina maiestas ita
ei respondit. "Filia mea, non sinas te
"eo cogitatione abripi, ut putes me
"te deseruisse, cum sic me ordinante
"tu ita mei causa doleas, certa esto
"in tali dolore me tibi propiorem
"præsentiosemque esse quam alias.
"Nunquam non ego animam tuam
"in oculis fero sponsa mea: & oble-
"tor impense, dum video qualiter
"illa se obletetur in molestiis & af-
"flictionibus, quas ego illi ferendas
"impono, & persecutionibus quas
"immitto. Ne paveas. Haud
"ego illius memoriam deponam,
"colam eam subigamque ut terram
"bonam, meaque gratia & auxilio
"eam frugiferā reddam, ut indies in
"virtutibus & meritis profectum ca-
piat. Hac promissione Divina
tunc quidem anima eius & conscien-
tia bonam pacem obtinuit. Ast u-
ti nocturno tempore fulgur corus-
cō suo lumine tenebras quidem dis-
pellit, ubi vero breve lumen istud
evanuit, atra nox pristinis obducta
tenebris manet, ita Divina vox velu-
t fulgur quoddam lucidum Ioan-
nam quidem tantisper gaudio ere-
xit, posthæc vero cum rabidus dæ-
mon efferato animo eam infestare
occipit, novas etiam pristina an-
xietas sumpsit vites. Verumtamen
post hæc nubila ac turbines, sere-
nus iterum Phœbus animo illuxit
dicente illi Christo: "Ne timeas,
"filia mea, in certamine cum hosti-

"bus tuis, ac medio tribulationū atq;
"adversorum, quæ circumdederunt
"te. Ego sum tibi murus & ante-
"murale, ego sum tuum tutamen,
"refugium & virtus. Si ergo tuus
"ego DEUS, pro te atque apud te
"sum, quisnam te superabit? Con-
"fide, filia, quod nemo spiritalem
"thesaurum, quo ego te ditavi, &
"semper dito, tibi auferre poterit.
Verba hæc Ancillam DEI Joannam
magno solatio perfudere, & merito
universis hominibus solatio debent
esse. Quandoquidem divina maje-
stas nobis in verbis illis declarat,
quod nemo nos absq; cōsensu nostro
spiritualibus bonis spoliare queat,
quæ per gratiam DEI consecuti su-
mus, quæ sane sola verè bonā sunt
censenda. Hoc etiam (inquit Divus
Augustinus) inter bona temporalia &
æterna præteritis differentiis aliis,
interest, quod temporanea, facile ac
præter voluntatem nostram amitti
possint, è contra verò æterna, sunt
immemora, semperque ea, modo veli-
mus, retinere possumus. Veritas
ista peregrinè Divo Job confir-
matur. Inviserat malignus hostis
illum omni possibili studio nocen-
di, cunctisque eum bonis tem-
poralibus nudavit, at vero de spi-
ritualibus, præciosoque the-
sauro animæ, ne pilum
hilumve ei auferre
potuit.

☩(C)☩

CAPUT